

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 1Urtos/2/2026  
Identifikačné číslo spisu: 1025200482  
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2026  
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1025200482.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Emila Klemaniča a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., MBA na neverejnom zasadnutí konanom 29. apríla 2026 v Bratislave, v trestnej veci odsúdeného J. D., v konaní o podmieničnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Ntc/29/2025, z 13. januára 2026

### rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného J. D. z a m i e t a .

### Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave uznesením, sp. zn. 3Ntc/29/2025, z 13. januára 2026 rozhodol tak, že:  
„Podľa § 18 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zák. č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov, § 415 ods. 1 Trestného poriadku, § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona sa návrh odsúdeného J. D., nar. XX. J. XXXX v J., bytom M. XXX, J., o podmieničné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody uloženého rozsudkom Krajského súdu v Brne, sp. zn. 40T/5/2017, z 9. októbra 2017 v spojení s uznesením Vrchného súdu v Olomouci, sp. zn. 6To/3/2018, z 15. marca 2018 a rozsudkom Krajského súdu v Brne, sp. zn. 48T/8/2020, z 10. októbra 2022 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci, sp. zn. 6To/14/2023, z 15. januára 2024, uznaného a vykonávaného na základe rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Urto/3/2025, z 15. júla 2025, zamietá.“

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate nasledovne:

„Krajský súd konštatuje, že u odsúdeného nie je splnená formálna podmienka pre podmieničné prepustenie. [...] Zo spisového materiálu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Ntc/32/2024 je zrejmé, že odsúdený vykonáva súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov, so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, uložený mu rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Urto/3/2025, z 15. júla 2025, právoplatný toho istého dňa, ktorým bol uznaný rozsudok Krajského súdu v Brne, sp. zn. 40T/5/2017, z 9. októbra 2017 v spojení s uznesením Vrchného súdu v Olomouci, sp. zn. 6To/3/2018, z 15. marca 2018 a

rozsudok Krajského súdu v Brne, sp. zn. 48T/8/2020, z 10. októbra 2022 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci, sp. zn. 6To/14/2023, z 15. januára 2024.

K splneniu formálnej podmienky ohľadom uznaného súhrnného trestu možno primárne poukázať na rozhodnutie č. 13 uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2016, podľa ktorého z hľadiska posúdenia dotknutého trestného činu ako prečinu, zločinu alebo obzvlášť závažného zločinu vo vzťahu k podmienke výkonu určitej časti trestu pri podmieničnom prepustení podľa § 66, § 67 Trestného zákona je rozhodujúca právna kvalifikácia podľa cudzieho rozhodnutia (a týmto rozhodnutím kvalifikačne použitého zákona iného štátu), ktoré bolo uznané príslušným súdom Slovenskej republiky, a to z hľadiska kritérií uvedených v § 10 a v § 11 Trestného zákona. Aplikujúce určujúce kritérium je potrebné trestný čin, zo spáchania ktorého bol odsúdený J. uznaný za vinného cudzozemskými súdmi, posúdiť ako zločin. Skutok podľa cudzozemského odsúdenia bol právne kvalifikovaný ako trestný čin podvodu podľa § 209 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákonníka Českej republiky, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody 5 (päť) až 10 (desať) rokov a trestný čin vydierania podľa § 175 ods. 1, ods. 2 Trestného zákonníka Českej republiky, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) až 8 (osem) rokov. Vychádzajúc z týchto zistení možno potom konštatovať, že formálna podmienka pre podmieničné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov je splnená vtedy, ak dôjde k výkonu dvoch tretín z uloženého trestu odňatia slobody, teda 5 (päť) rokov (§ 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona). Zjednodušene povedané, súd rozhodujúci o podmieničnom prepustení vychádza z českého cudzieho rozhodnutia pri posudzovaní splnenia formálnej podmienky len z právnej kvalifikácie trestného činu v spojitosti s jej konkrétnou trestnou sadzbou.

Pokiaľ odsúdený poukazoval na článok 17 ods. 4 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, podľa ktorého členské štáty môžu stanoviť, že pri každom rozhodnutí o predčasnom alebo podmieničnom prepustení sa môže brať ohľad aj na tie ustanovenia vnútroštátneho práva uvedené štátom pôvodu, podľa ktorých má daná osoba nárok na predčasné alebo podmieničné prepustenie v istom stanovenom čase, tu treba však uviesť, že išlo o dobrovoľnú transpozíciu časti rámcového rozhodnutia (členské štáty "môžu" stanoviť), pričom k tomu sa vyjadril už aj Ústavný súd SR, podľa ktorého "Existencia odlišných podmienok výkonu trestu odňatia slobody vrátane predpokladov podmieničného prepustenia je v jednotlivých štátoch prirodzená a skutočnosť, že v niektorých aspektoch sa tieto podmienky môžu subjektívne javiť ako prísnejšie, ešte neznamená, že napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu sťažovateľom označených práv ústavne nezlučiteľnou aplikáciou (výkladom) zákona o uznávaní a výkone rozsudkov" (III. ÚS 498/2015 zo 6. októbra 2015). Podmienky pre podmieničné prepustenie sa posudzujú podľa Trestného zákona (Slovenskej republiky), nie podľa práva štátu pôvodu, ktorého rozhodnutie sa po jeho uznaní vykonáva (R 5/2017).

Z vykonaných dôkazov na verejnom zasadnutí však vyplýva, že túto formálnu podmienku pre podmieničné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody odsúdený doposiaľ nesplnil, čo v konečnom návrhu potvrdzoval následne aj odsúdený. Vykonanie určitej (konkrétnej) vyžadovanej časti trestu je objektívne zistiteľné z dôkazov, ktoré boli zabezpečené z Českej republiky a boli prenesené do uznesenia krajského súdu o započítaní nielen tej časti výkonu trestu odňatia slobody, respektíve predchádzajúcej väzby v Českej republike, ale aj pri súčasnom zohľadnení predbežnej väzby v Slovenskej republike. Odsúdenému bola započítaná lehota predbežnej väzby od 14. augusta 2024, do ktorej bol odsúdený vzatý na podklade uznesenia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1Ntc/32/2024, z 16. augusta 2024, až do 5. septembra 2024, kedy bol odsúdený na podklade uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Tost/43/2024, z 5. septembra 2024, prepustený z predbežnej väzby na slobodu.

Odsúdený opakovane poukazoval na osvedčenie Krajského súdu v Brne z 21. novembra 2024, k čomu krajský súd konštatuje, že je síce pravda, že údaj o dĺžke trestu v osvedčení uvedený vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov (2112 dní) nepochybne nie je správny. Výmera trestu 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov značne presahuje dĺžku trestu v osvedčení uvedenej v trvaní 2112 dní. Pri výmere trestu, z ktorej možno záväzne a nemenne vychádzať pri posudzovaní splnenia formálnej podmienky, je však určujúci výrok o súhrnnom treste odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov, ktorý bol prevzatý do uznávacieho rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Urto/3/2025, z 15. júla 2025. Výmera súhrnného trestu odňatia slobody je totožná s odsúdením štátu

pôvodu vrátane výroku o treste, kde bol odsúdenému rozsudkom Krajského súdu v Brne, sp. zn. 48T/8/2020, z 10. októbra 2022 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci, sp. zn. 6To/14/2023, z 15. januára 2024 uložený súhrnný trest 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Nie je správny ani údaj uvedený v osvedčení o tom, že odsúdený k 25. októbru 2024 vykonal trest 368 dní, keďže je zrejmé, že odsúdený k 25. októbru 2024 vykonal trest vo väčšej výmere a išlo by o postup v neprospech odsúdeného. Krajský súd pritom opätovne zdôrazňuje, že súd nevychádza pri ustálení už vykonanej časti trestu z osvedčenia, ale smerodajný bol zápočet pozbavenia osobnej slobody odsúdeného v Českej republike podľa uznesenia Krajského súdu v Brne, sp. zn. 48T/8/2020, z 28. februára 2024, právoplatný 26. marca 2024. Odsúdenému zároveň nebolo možné započítať lehotu väzby od 3. decembra 2024 do vykonaného trestu ako sa toho domáhal, pretože odsúdený vykonával väzbu v inej trestnej veci (trestná vec vedená v prípravnom konaní na Krajskom riaditeľstve PZ Bratislava, odbor kriminálnej polície, 2. oddelenie vyšetrovania pod ČVS: KRP-144/2-VYS-BA-2024), čo nie je prípustné. Odsúdený tak doposiaľ vykonal z uloženého súhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov a do vykonanej časti trestu sa započítava doba:

-od 8. decembra 2016 do 28. augusta 2018 (výkon väzby a trestu v Českej republike),

-od 20. októbra 2022 do 31. januára 2023 (výkon väzby v Českej republike),

-od 14. augusta 2024 do 5. septembra 2024 (výkon predbežnej väzby),

-od 12. augusta 2025 do 13. januára 2026 (výkon trestu po právoplatnom uznaní a výkone rozhodnutia ku dňu rozhodovania krajského súdu).

Odsúdený tak doposiaľ nevykonal 2/3-iny z uloženého trestu odňatia slobody 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov, teda minimálne 5 (päť) rokov.

Pokiaľ odsúdený poukazuje na nález Ústavného súdu Českej republiky z 26. apríla 2023, tento nemá súvislosť s posudzovaním formálnej podmienky podmieneného prepustenia. Z obsahu nálezu vyplýva, že nedošlo k zrušeniu právoplatného odsúdenia českým súdom, ktoré bolo uznané slovenským súdom. Navyše z obsahu nálezu Ústavného súdu Českej republiky vyplýva, že týmto nálezom bol zrušený príkaz na zatknutie vydaný Krajským súdom v Brne, sp. zn. 48T/8/2020, z 6. októbra 2022, výlučne z dôvodu nepreskúmateľnosti.

Na základe vyššie uvedených úvah, pri nesplnení formálnej podmienky nevyhnutnej pre prípadné pozitívne rozhodnutie o návrhu na podmienne prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, rozhodol krajský súd tak, že návrh odsúdeného o podmienne prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol.“

Proti označenému uzneseniu krajského súdu podal odsúdený J. D. sťažnosť priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí (č. 1. 85 súdneho spisu), ktorú následne písomne odôvodnil samostatnými podaniami z 5. februára 2026, 3. marca 2026 a 4. marca 2026. Sťažnostnému súdu bolo taktiež predložené podanie odsúdeného z 9. marca 2026 adresované Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, čo do obsahu zhodné s jeho predchádzajúcimi podaniami.

Podľa odsúdeného v súlade s čl. 17 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii platí, že rozsudok sa uznáva na základe osvedčenia a všetkých potrebných dokladov pre uznanie. Napriek tejto povinnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom, sp. zn. 4Urto/3/2025, z 15. júla 2025 uznal rozsudky českých súdov na základe osvedčenia, ktoré je nesprávne. Navyše rovnopis uznesenia Krajského súdu v Brne o zápočte z 28. februára 2024 bol do konania doručený až 14. augusta 2025, a teda po právoplatnosti vyššie uvedeného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Odsúdený ďalej poznamenal, že došlo k porušeniu lehoty 30 dní ustanovenej § 21a ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze, nakoľko aj napriek tomu, že Krajský súd v Bratislave odoslal žiadosť Krajskému súdu v Brne 24. októbra 2024, odpoveď z tohto súdu mu bola doručená až 3. decembra 2024. Podľa odsúdeného Krajský súd v Bratislave preto nemal konať, ale vec vrátiť Krajskej prokuratúre v Bratislave. K tejto okolnosti sa Krajský súd v Bratislave, ako ani Krajská prokuratúra v Bratislave nijako nevyjadrili. Podľa odsúdeného sú rozsudky slovenských a českých súdov arbitrárne, spôsobujú právnu neistotu, bol nimi porušený zákon č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z.

z.“), zákon č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze, ako aj jeho právo na spravodlivý proces a jeho právo na osobnú slobodu. Odsúdený taktiež zastáva názor, že neboli rešpektované závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovené v uznesení, sp. zn. 5Tost/43/2024, z 5. septembra 2024.

Vo vzťahu k rozsudku Krajského súdu v Brne, sp. zn. 48T/8/2020, z 10. októbra 2022 odsúdený ďalej namietal nesprávne určenie výšky škody a s tým súvisiacu právnu kvalifikáciu skutku vymedzeného v tomto rozsudku. Odsúdený preto v prílohe k sťažnosti pripojil svoj vlastný výpočet spôsobenej škody. Tento rozsudok bol podľa odsúdeného navyiac vyhlásený aj napriek tomu, že sa konalo v jeho neprítomnosti bez toho, aby dal na takýto postup súhlas. Krajský súd sa v označenom rozsudku tiež nevysporiadal s dôležitými skutočnosťami, ide preto podľa jeho názoru o arbitrárny rozsudok, ktorého vydaním došlo k porušeniu zásady in dubio pro reo, práva na spravodlivý proces a práva na osobnú slobodu.

Podľa odsúdeného do vykonaného trestu je potrebné v súlade s osvedčením Krajského súdu v Brne z 21. novembra 2024 započítať ešte 368 dní. Odsúdený uviedol, že v predmetnom osvedčení je uvedený údaj 7 rokov a 6 mesiacov, t. j. 2 112 dní, čo neseďí, keďže 2 112 dní je v skutočnosti 5 rokov, 9 mesiacov a 20 dní. Z uvedeného počtu dní je podľa odsúdeného súdu povinný v tomto konaní vychádzať, a preto je zřejmé, že má vykonanú viac ako polovicu uloženého trestu odňatia slobody. Pokiaľ krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že vychádzal len z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a nie z osvedčenia, porušil tým zákon č. 549/2011 Z. z., nakoľko uznanie rozsudku musí vždy zodpovedať predpisom označeného zákona. V predmetnom osvedčení sa ďalej nachádza aj údaj o jeho nároku na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody po polovici vykonaného trestu. Odsúdený zastáva názor, že pokiaľ sa Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku nevyjadril, že takýto údaj neakceptuje, má nárok na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody po vykonaní polovice trestu podľa údajov uvedených v osvedčení Krajského súdu v Brne.

Odsúdený ďalej namietal, že predsedníčka rozhodovala v jeho trestnej veci zaujato s úmyslom mu poškodiť. Predsedníčka senátu totižto nezohľadnila, že má manželku a štyri maloleté deti, rovnako nezohľadnila ani ustanovenie § 2 ods. 1 Trestného zákona a rozhodla v jeho neprospech. Podľa odsúdeného je zřejmé, že spĺňa všetky formálne, ako aj materiálne podmienky podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, pričom v tejto súvislosti požiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky aj o prešetrenie možnej zaujatosti sudcov a prokurátorov v jeho trestnej veci.

Sťažovateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave, rozhodol o jeho prepustení na slobodu a nariadil príslušným orgánom odstrániť všetky nespravodlivosti. Alternatívne navrhol, aby vyhovel zápočtom v súlade s osvedčením Krajského súdu v Brne z 21. novembra 2024 a uznal, že má nárok na podmienené prepustenie, nakoľko už vykonal dve tretiny uloženého trestu a prepustil ho na slobodu.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle § 192 Trestného poriadku správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného J. D. nie je dôvodná.

Podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva, záujmového združenia občanov alebo na návrh odsúdeného na verejnom zasadnutí. Ak bol návrh odsúdeného o podmienené prepustenie zamietnutý, môže ho odsúdený opakovať až po uplynutí jedného roka a ak ide o odsúdeného na dvadsaťpäť rokov alebo na doživotie, po uplynutí troch rokov od zamietnutia okrem prípadu, že návrh bol zamietnutý len preto, že ho odsúdený podal predčasne.

Podľa § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona súd môže odsúdeného podmienené prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím

prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Z vyššie citovaných ustanovení plynie, že pre podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je nutné, aby odsúdený kumulatívne splnil tri podmienky, jednu formálnu - vykonal trest v zákonom stanovenej dobe a dve materiálne - plnením svojich povinností a svojim správaním preukázal polepšenie a možno od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Zaoberajúc sa najskôr formálnou podmienkou podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody sťažnostný súd rovnako ako aj krajský súd z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Urto/3/2025, z 15. júla 2025 zistil, že v súlade s § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. bol uznaný a bolo rozhodnuté, že sa vykoná rozsudok Krajského súdu v Brne, sp. zn. 40T/5/2017, z 9. októbra 2017 v spojení s uznesením Vrchného súdu v Olomouci, sp. zn. 6To/3/2018, z 15. marca 2018, ako aj rozsudok Krajského súdu v Brne, sp. zn. 48T/8/2020, z 10. októbra 2022 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci, sp. zn. 6To/14/2023, z 15. januára 2024, ktorým bol odsúdenému uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Sťažnostný súd v zhode s krajským súdom taktiež uvádza, že uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1Ntc/32/2024, z 19. augusta 2025 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1Ntc/32/2024, z 29. septembra 2025 bola odsúdenému do výkonu trestu odňatia slobody započítaná doba výkonu väzby v Českej republike od 8. decembra 2016 do 15. marca 2018, doba výkonu trestu odňatia slobody v Českej republike od 16. marca 2018 do 28. augusta 2018, doba výkonu väzby v Českej republike od 20. októbra 2022 do 31. januára 2023 a doba výkonu predbežnej väzby v Slovenskej republike od 14. augusta 2024 do 5. septembra 2024. Podľa aktuálnej odpovede na lustráciu v ZVJS odsúdený vykonáva uložený trest odňatia slobody od 12. augusta 2025 s predpokladaným skončením výkonu trestu odňatia slobody 22. januára 2031 (po zohľadnení uznesenia o započítaní väzby a trestu).

S poukazom na vyššie uvedené najvyšší súd dáva za pravdu krajskému súdu, že v prípade odsúdeného nie je splnená základná formálna podmienka podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Z označených rozhodnutí je zrejmé, že odsúdený doposiaľ nevykonal potrebné dve tretiny uloženého trestu odňatia slobody (5 rokov) ustanovené § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, a preto návrh na podmienené prepustenie bol z jeho strany podaný predčasne. Skúmanie ďalších materiálnych podmienok podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody je v tomto štádiu výkonu trestu odňatia slobody bezpredmetné, a preto najvyšší súd nepovažoval za potrebné sa nimi ďalej zaoberať.

Po nahliadnutí do napadnutého uznesenia krajského súdu sťažnostný súd konštatuje, že krajský súd sa v odôvodnení svojho uznesenia riadne vysporiadal so všetkými tvrdeniami odsúdeného prezentovanými v jeho návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Krajský súd predovšetkým s poukazom na konkrétne zákonné ustanovenia a ustálenú judikatúru riadne odsúdenému vysvetlil, z akých dôvodov je potrebné posúdiť dotknuté trestné činy pre účely § 66 ods. 1 Trestného zákona ako zločiny (viď str. 5 - 6 napadnutého uznesenia). Rovnako krajský súd dostatočne odsúdenému objasnil aj fakultatívny charakter čl. 17 ods. 4 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, pričom správne poznamenal, že predmetné ustanovenie sa v dôsledku absencie právnej úpravy zodpovedajúcej tomuto ustanoveniu v Slovenskej republike neuplatňuje (viď str. 6 - 7 napadnutého uznesenia).

Krajský súd sťažovateľovi taktiež na základe správnych právnych úvah ozrejmil, že pri výmere trestu, z ktorej možno záväzne a nemenne vychádzať pri posudzovaní splnenia formálnej podmienky, je určujúci výrok o súhrnnom treste odňatia slobody prevzatý do uznávacieho rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Urto/3/2025, z 15. júla 2025 a nie údaje uvedené v osvedčení Krajského súdu v Brne z 21. novembra 2024 (porovnaj str. 7 napadnutého uznesenia). Napokon možno konštatovať, že krajský súd správne uviedol aj to, že pri ustálení vykonanej časti trestu sa nevychádza z osvedčenia, ale za smerodajný je potrebné považovať zápočet pozbavenia osobnej slobody odsúdeného v Českej republike podľa uznesenia Krajského súdu v Brne, sp. zn. 48T/8/2020, z 28. februára 2024, právoplatného 26. marca 2024 (viď opätovne str. 7 napadnutého uznesenia). Najvyšší súd k tomu

osobitne dopĺňa, že požiadavku sťažovateľa na započítanie ďalších 368 dní do vykonaného trestu nemožno v tejto súvislosti považovať za odôvodnenú, keďže vecne nezodpovedá rozhodujúcim údajom známym z uznesenia Krajského súdu v Brne, sp. zn. 48T/8/2020, z 28. februára 2024.

Najvyšší súd odkazujúc na vyššie uvedené súhrnne uzatvára, že uznesenie krajského súdu považuje za zákonné, správne a z hľadiska odôvodnenia za vyčerpávajúce, pričom konštatuje, že krajský súd vychádzajúc z podaného návrhu odsúdeného nenechal otvorenú žiadnu prípadne spornú otázku, ktorá by si vyžadovala jej zodpovedanie najvyšším súdom. Sťažnostný súd sa preto s uznesením krajského súdu v celom rozsahu stotožnil a ďalej naň v plnom rozsahu odkazuje.

Nad rámec uvedeného je potrebné osobitne reagovať na námietky odsúdeného, ktorými vo svojej podstate spochybňuje zákonnosť a správnosť právoplatného a vykonateľného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Urto/3/2025, z 15. júla 2025 a rozsudku Krajského súdu v Brne, sp. zn. 48T/8/2020, z 10. októbra 2022. Najvyšší súd sťažovateľovi pripomína, že podaním návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený označenými rozsudkami, inicioval osobitný druh vykonávacieho konania podľa štvrtej časti Trestného poriadku (§ 415 a nasl. Trestného poriadku) a nie konanie o opravnom prostriedku proti niektorému z menovaných rozsudkov. Vykonávacie konanie možno vo všeobecnosti charakterizovať ako fakultatívne štádium trestného konania, ktoré obvykle nasleduje po hlavnom pojednávaní a opravných konaniach (ak sú iniciované), pričom jeho uskutočnenie prichádza do úvahy najmä v prípade existencie právoplatného a vykonateľného odsudzujúceho rozsudku (tak ako je tomu aj v sťažovateľovej trestnej veci). Úlohou súdov príslušných konať vo vykonávacom konaní nie je podrobovať ďalšiemu meritórnemu prieskumu jednotlivé vykonateľné súdne rozhodnutia z hľadiska ich správnosti alebo zákonnosti, ale rozhodnúť o súvisiacich otázkach spojených s ich výkonom, ktoré vznikajú až potom, čo tieto rozhodnutia nadobudli aspekt vykonateľnosti.

Pokiaľ teda odsúdený v podanej sťažnosti konkrétne namietal, že:

- a) rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Urto/3/2025, z 15. júla 2025 bol vydaný na základe nesprávneho a chybného osvedčenia;
- b) rovnopis uznesenia Krajského súdu v Brne o zápočte, sp. zn. 48T/8/2020, z 28. februára 2024 bol do spisu doložený až po právoplatnosti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Urto/3/2025, z 15. júla 2025;
- c) Krajský súd v Brne porušil v konaní o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia lehotu 30 dní ustanovenú v § 21a ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze;
- d) rozsudky slovenských a českých súdov sú arbitrárne, spôsobujú právnu neistotu a bol nimi porušený zákon č. 549/2011 Z. z., zákon č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze, ako aj jeho právo na spravodlivý proces a na osobnú slobodu;
- e) v konaní o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 1Ntc/32/2024 a na odvolacom súde pod sp. zn. 4Urto/3/2025 neboli rešpektované závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovené v uznesení, sp. zn. 5Tost/43/2024, z 5. septembra 2024;
- f) v rozsudku Krajského súdu v Brne, sp. zn. 48T/8/2020, z 10. októbra 2022 bola nesprávne určená výška škody, bol vydaný aj napriek tomu, že sa konalo v jeho neprítomnosti a v rozpore so zásadou in dubio pro reo;

je nutné poznamenať, že všetky tieto námietky smerujú k spochybneniu zákonnosti a správnosti právoplatných a vykonateľných rozsudkov, ktoré v tomto konaní o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody tvoria záväzný a nezmeniteľný podklad pre rozhodnutie. Krajský súd a rovnako ani najvyšší súd nie je oprávnený v tomto konaní preskúmať zákonnosť a správnosť vyššie označených rozsudkov. Z týchto dôvodov preto nebolo možné v tomto konaní pristúpiť k sťažovateľom vyžadovanému prieskumu označených rozsudkov a sťažovateľa je nutné odkázať na konania o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

Dôvodnosť podanej sťažnosti odsúdený ďalej odvodzoval od údajnej zaujatosti predsedníčky senátu krajského súdu a ďalších sudcov a prokurátorov konajúcich v jeho trestnej veci, ktorí mali byť podľa jeho názoru vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v jeho trestnej veci. Zaujatosť týchto

osôb odsúdený odvodzuje od toho, že v prebiehajúcom konaní o podmienčnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody nebolo zohľadnené ustanovenie § 2 ods. 1 Trestného zákona v jeho prospech, rovnako nebolo zohľadnené, že je otcom rodiny, pričom krajský súd napriek dôvodnosti podaného návrhu jeho návrh na podmienčné prepustenie výkonu trestu odňatia slobody zamietol.

Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“), prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Citované ustanovenie Trestného poriadku v záujme zabezpečenia dôvery verejnosti v nestrannosť postupu vylučuje z vykonávania úkonov trestného konania ten orgán, u ktorého mohli vzniknúť pochybnosti o jeho nezaujatosti. Uplatnenie inštitútu § 31 ods. 1 Trestného poriadku o vylúčení orgánov trestného konania prichádza do úvahy len vtedy, ak je existencia takéhoto vzťahu, resp. pomeru preukázaná. Platí tiež, že medzi dôvody na vylúčenie sudcu nemožno zaradiť také námietky procesnej strany, ktoré sa týkajú len údajného zaujatého prístupu sudcu a ktoré majú len abstraktný, resp. všeobecný charakter.

Pomerom k prejednávanej veci treba rozumieť určitú zainteresovanosť orgánu činného v trestnom konaní na skutku, ktorá má konkrétnu podobu a osobný charakter, aby bola dostatočným dôvodom pre vznik pochybností o schopnosti sudcu pristupovať k veci a úkonom, ktoré sa jej týkajú objektívne. Táto môže napríklad spočívať v tom, že orgány činné v trestnom konaní, resp. jeho príbuzní, rodinný príslušník, osoba jemu blízka a podobne, boli činom poškodení, eventuálne orgán trestného konania bol svedkom skutku, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie a podobne.

Pomerom orgánu trestného konania k osobám uvedených v § 31 ods. 1 Trestného poriadku sa rozumie vzťah tohto orgánu k niektorej z uvedených osôb, ktorý môže vyvolať vo verejnosti pochybnosti o jeho nezaujatosti práve pre tento vzťah, ktorý prípadne existuje aj mimo rámec konania. Takýto vzťah môže spočívať najmä v príbuzenskom a rodinnom pomere úradnej osoby k niektorej z osôb uvedených v § 31 ods. 1 Trestného poriadku; ďalej môže ísť o úzke priateľstvo či kamarátstvo, resp. negatívny vzťah. Pritom platí, že je nevyhnutnou súčasťou profesionality sudcu, ktorá vyplýva aj z jeho základných povinností, aby bol schopný nezaujato rozhodovať i vo veciach, v ktorých vystupujú osoby, ktoré síce osobne pozná, avšak kvalita ich vzťahu nepresahuje bežný susedský, študijný, úradný, príp. pracovný vzťah a pod..

Sťažnostný súd v intenciách predloženej veci uvádza, že z obsahu podanej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľom namietané vylúčenie predsedníčky senátu a ďalších sudcov a prokurátorov konajúcich v jeho trestnej veci sa opiera len o spôsob vybavenia veci zo strany krajského súdu, kedy krajský súd nerozhodol o návrhu odsúdeného na podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody v súlade s jeho predstavami. Tvrdenia odsúdeného o zaujatosti sudcov a prokurátorov v jeho trestnej veci je preto potrebné vyhodnotiť ako ničím nepreukázané, príliš všeobecné a abstraktné, pričom v konečnom dôsledku možno preto konštatovať, že odsúdený vo svojom podaní nevymedzuje akékoľvek okolnosti relevantné z hľadiska prieskumu existencie dôvodu na vylúčenie ním označených osôb v zmysle § 31 ods. 1 Trestného poriadku. Skutočnosť, že krajský súd rozhodol v rozpore s jeho predstavami nemôže v žiadnom prípade predstavovať dôvod vylúčenia sudcu alebo prokurátora z úkonov trestného konania, nakoľko nezodpovedá zákonným dôvodom vylúčenia sudcu alebo prokurátora (pomer k prejednávanej veci alebo pomer k osobám) vo význame popísanom v predchádzajúcich odsekoch.

S poukazom na všetky skutočnosti uvedené v odôvodnení tohto uznesenia najvyšší súd sumarizuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj konanie ktoré mu predchádzalo, netrpí žiadnou vadou, ktorá by odôvodňovala jeho zrušenie, a preto rozhodol tak, ako je vyjadrené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.